

ΜΑΡΤΥΡΕΙΑ

βολία, μία ἀκαθάρστη ὑπόψια. Δὲν κουνιόταν· ἔμεινε ἐκεῖ, καθισμένος, μέσα σὸ σκοτάδι, συνιολογώντας τις ἰδέες του καὶ μελετώντας σκέψεις ἀτελείς καὶ τρομαγμένες ὅπως τὰ πόδια του.

Φώναξε πάλι :

— Πές μου ποῖος εἶταν, Μελίνα. Πές μου ποῖος εἶταν. Δὲν θὰ σοῦ κάμω τίποτε.

Περιμένα. Καμιά φωνή δὲν ἀκούστηκε σὸ σκοτάδι. Ἄλλα τώρα τὸ μυαλό του εὗρεκα τὸ δρόμο του μόνο.

— Γι' αὐτὸ ἦμα ! Γι' αὐτὸ ! Αὐτὸς μὲ μέθυσε γιὰ νὰ μὴν γυρίσω χωρίς. Γι' αὐτὸ, γι' αὐτὸ.

Καὶ ἐξάνελε :

— Πές μου, ποῖος εἶταν, Μελίνα, γιατί ἄλλοιως θὰ σοῦ κάμω κακό. Ἀφοῦ περιμένα πάλι, ἐξακολουθῶ μετ' ἐν ἑαυτῇ λογικῇ τοῦ μεθυσμένου ἀνθρώπου.

— Αὐτὸς μ' ἐκράτησε σὸ μαγαζὶ τοῦ παλιανθρώπου τοῦ Πωμέλ, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα βράδια γιὰ νὰ μὴν ἐρθῶ σὸ σπίτι χωρίς. Εἶνε κάποιος συνέννοχος του. Α ! παλιάνθρωπε !

Ἀγὰρ ἀνασηκώθηκε στὰ γόνατά. Ἐνας τυφλὸς θυμὸς τὸν κατὰλμυρανε μαζί με τὸν ἀναβρασμὸ τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ξανάπε :

— Πές μου ποῖος εἶταν, Μελίνα, γιατί ἄλλοιως θὰ σὲ χτυπήσω, σὸ λέω.

Εἶταν ὁρθὸς τώρα, τρέμοντας ἀπὸ ἓνα τρομερὸ θυμὸ, σὰν τὸ ἀλκοὺλ ποὺ εἶχε μέσα του νὰ ἀναφῇ στίς φλέβες του. Ἐκίμεν ἓνα βήμα, σκόνταψε σὲ μὴν καρέκλα, τὴν ἀρπάξε, προχώρησε, ἀκόμα, βρῆκε τὸ κρεβάτι, τώπαξε καὶ ἔνοιωσε μέσα τὸ ζεστὸ κορμί τῆς γυναίκας του.

Τότε, λυσσαλμένος, μοιρολόρησε :

— Α ! εἶπουν ἐδῶ, βόμβα, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε ;

Καί, ὑψώνοντας τὴν καρέκλα ποὺ κρατοῦσε σὸ χεῖρ ὁ γέρος αὐτὸς ναυτὸς τὴν κατέβασε μπροστὸν του μὲ ἐξαγριωμένη μανία. Μία φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι, μία κραυγὴ ἀπελπισμένη, μία φωνὴ διαπεραστική. Τότε ἄρχισε νὰ χτυπᾷ σὰν κανόνας ἀλκωνιστής. Καὶ τίποτε, σὲ λίγο, δὲν νινήθηκε πιά. Ἡ καρέκλα εἶνε κομμάτια ἓνα ποδοῖο τῆς ὁμοῦ τὸ μέγεθος σὸ χεῖρ καὶ χτυποῦσε πάντα λαχανιασμένος.

Ἐφαφα σταμάτησε γιὰ νὰ ρωτήσῃ :

— Θὰ πῆς ποῖος εἶταν πρὶν λίγο ;

Ἡ Μελίνα δὲν ἀπάντησε.

Τότε, κατακουρασμένος, ἀποκηνημένος ἀπὸ τὴ μανία του, ξανακάθισε χάμω, ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε.

Ὅταν ἐφῆξε, ἓνας γείτονας, βλέποντας τὴν πόρτα του ἀνοιχτή, μπήκε μέσα σὸ σπίτι. Εἶδε τὸν Ἰερεμίαν ποὺ ρονχάλιζε κατάχαμα στὴ γῆ, τὰ κομμάτια μιᾶς καρέκλας καὶ σὸ κρεβάτι, καὶ ἔβλεπε αἰμόφυγο πολλὰ σαρκῶν, τὴ γυναῖκα του !

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Σὲ μὴ γαλλικὴ πόλιν δύο ἐργάτες ἀδελφοὶ εἶχαν καταληφθῇ πρὸ μερικῶν μηνῶν ἀπὸ κοινῶν ἐρωτῶν γιὰ μὴ ἐμορφὴν ὑπηρετιῶν. Καὶ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος ἦσαν πρῶτον καὶ τὴν οἱ δύο τοῦ ποδοσφαιροῦ, ἀπεφάσισαν νὰ λύσουν τὴν ἐρωτικὴν διαμαρτυρίαν καὶ νὰ ζητήσουν ἀφ' ἑαυτοῦ ἓνα οἰονομνῶν, ὅπως θὰ ἔπρεπε τὰ περισσότερα ποτήρια, νὰ εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα ἐπὶ τῆς περιουσίας καπνῶν. Ἡ παράδοξή αὐτὴ μονομαχία εἶνε μὴ κρῖναι νύχτα τοῦ Φλεβρίου. Ὁ ἓνας τῶν ἀδελφῶν ἀφ' ὅπου ἐπὶ ἀρκετὰ ποτήρια ῥοῦμι ἐκνέλιθκε σὸ πάτωμα. Ὁ νικητὴς ἀδελφὸς κλονούμενος καὶ βαρεῖαν ἔχων τὴν κεφαλὴν, ἐξῆλθε σὸ ὑπαίθριον γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε μερικὰ βήματα σκόνταψε κάπου, ἔπεσε καὶ δὲν ἐσηκώθηκε πλέον. Εὐρῆθηκε νεκρὸς ἐκεῖ ποῦσε, ἀποθανὼν ἀπὸ ἐγκεφαλικὴν συμφορῆς. Τὴν ἐπομένη μετὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, ὁ ἀδελφὸς του συνελθὼν ἀπὸ τὸ μεθύσι του, ἐξήγησε τὴν χειρὰ τῆς κόρης. Ἐτοὶ σὸν παρὸν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐκέρδισεν ἐκεῖνος ποῦσε στὴν οἰονομνῶν τοῦ ἑαυτοῦ...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ὑπὸ τοῦ διακεκριμένου ἀρχαιολόγου κ. Ἀλεξ. Φιλαδέλφους ἐξεδόθη δὴδη τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μνημείων τῶν Ἀθηνῶν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀπὸ δρχ. 25.

— Τὴν 25ην τοῦ ἐπανεκδίδεται ἐξασπίδως ἡ «Φιλολογικὴ καὶ Καλλιτεχνικὴ Ζωή», ὑπὸ τῶν κ. κ. Ἰωάννου Ἀρ. καὶ Π. Φωτοστοργίου καὶ καλλιτεχνικῆν κίνησιν.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο ἄπιστος Μνηστήρ

Ἡ μακαρίτισσα βασίλισσα Βικτωρία διαμένουσα τὸν χειμῶνα τοῦ 1888 στὴν ἐν Βαλμοράλ τῆς Σκωτίας φημισμένη ἐπανὴ τῆς ἐμαθῆς μὴ ἡμέρα ὅτι μὴ κατέλαβεν τὴν κατοικίαν ἐκεῖ γύρω βασιλεύσας μὴ ἄλλῃ ποὺ εἶχε προῖκα 200 λίρες στερίλιν. Ἡ Βασίλισσα συγκινήθηκε τόσο ὥστε εἰδοποίησε τὴν ἀπελπισμένην νεάν ὅτι θὰ τῆς εἶδεν ἐπίσης προῖκα 200 λίρ. στερίλιν ἀμέσως μόλις εἴκοις νέον μνηστήρα. Ὁ παλιὸς μνηστήρ, ὁ ἄπιστος, μόλις τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἐσπευσεν ἀμέσως νὰ τὰ ἐναφάρδη μετ' ἐν νεῶν. Ἡ Βασίλισσα ὅμως ἀνῆγγελεν στοὺς γονεῖς τῆς κόρης, ὅτι τὴν ὑποσχέσιν προῖκα θὰ τὴν δώσῃ μόνον εἰάν ἡ κόρη τὸν εὖρη μνηστήρα, ὁποῦ μὴν νὰ τηρήσῃ τὴν ἐσχιστὴν ἐμμενὴ στὰ κρία τοῦ λουτροῦ καὶ εὐρέθῃ, πράγματι, νέος ὅστις καὶ ἐννιφευθὴ τὴν πολύφρον νεάν...

Ἡ Διαθήκη ἐνὲς τυραννιδέντος συζύγου

Περιεργατὴν διαθήκην ἐγκατέλειπε ὁ ἀποθανὼν κατὰ τὸ 1887 ἐν Βόθ Ἀγγλὸς ἀντισυνταγματάρχης Nach. Ὁ Nach κληροδοτοῦσε δι' αὐτῆς ἐτήσιον εἰσόδημα 10 λίρων στερίλιν εἰς τὸ κωδονοστάσιον τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ Βόθ μετ' ὅσον ὅπως ὁ κωδονοστάσις χτυπᾷ τις καμπάνες πένθιμα ἀπὸ τῆς 8ης πρωτῆς μέχρι τῆς 8ης ἐσπερινῆς ὥρας, ἐκαστὴν ἐκτείνον τοῦ γάμου του, χοροσύνου δὲ κατὰ τὰς ὁδοῦς τῆς ἐπὶ τὸν θάνατον του ἡμέρας, καθ' ἣν—ὅπως λέγει ἡ διαθήκη—ἀπὸ τὴν ἀφροσύνην οἰκονομικῆς τυραννίας καὶ βίον ὀδύου !

Πραγματικῶς ἡ ἐπιθυμία τοῦ μεταστάντος ἐγένετο πρὸς αἰσχος τῆς συζύγου του.

Ἡ Κυριακὴ ἀργία

Στὴν Ἀγγλίαν καὶ προπαντὸς στὴν Σκωτία, ἡ Κυριακὴ ἀργία θεωρεῖται ὡς ἑρὰ καὶ ἀπαρτίσματος.

Σχετικῶς πρὸς τοῦτο διηγούνται ἓνα νόστιμο ἀνέκδοτο :

— Ἐνὸς Ἀγγλὸς καλλιτέχνης περιεστὴν στὴν Ἀγγλίαν ἐστὰς μὴ μὴ Κυριακὴν σὴ μέση ἐνὸς δρόμου γιὰ νὰ θανατῶν τὰ ἐρεῖα ἐνὸς παιδοῦ ἀγίου.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ πύργος αὐτός ; ρώτησε ἕνα φωνὰ ἓνα Σκώτ χωρὶκὸ ποὺ περνοῦσε ἐκεῖθεν.

— Δὲν ὀμιλοῦν σήμερα γιὰ τέτοια πράγματα, ἀπάντησε ὁ Σκώτ καὶ συνέχισε ἱκανοποιημένος τὸν δρόμο του.

Τὸ τηλεφῶνον στὰ Νοσοκομεία

Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν ἐνδοξίαν προσφέρει τὸ τηλεφῶνον στὰ Ἀγγλικά νοσοκομεία μεταδοτικῶν νοσημάτων. Ἐχουν τοποθετηθῇ ἓνα τηλεφῶνον πλῆρὸν κατὰ κρεβάτι καὶ ὁρῶντος καὶ εἶσι οἱ πάσχοντες ἀπὸ κολλητικὰ νοσήματα μισοῦν νὰ μιλοῦν μετ' οἰκειῶν καὶ συγγενεῖς τῶν, τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ εἰσὸς εἰς τὸ νοσοκομεῖον, διὰ λόγους προφυλάξεως. Ἐπὶ πλέον τὸ τηλεφῶνον χρησιμοποιεῖται σὸ Λονδίνο ἐκπεπαιστωμένοι διὰφοροὶ ἀσθενεῖς ἀσπεγοί. Τοιοῦτοτρόπος καθ' ἣν περὶ σφοδρίας ἀπὸ τὰ ἄλλα καὶ εἶσι οἱ ἀσπεγοὶ στεγάζονται ἐνὸς οἴκου λεπτὸν ἀσφαλέστατον, ἐξοικονομεῖται καὶ κλινὴν καὶ τροφὴν καὶ περιθαλψιν.

Ἡ Σάρα Μερνάρ καὶ ἡ πᾶνθηρ της

Ἡ μεγάλη ἡθοποιὸς Σάρα Μερνάρ, αἰσθάνθηκα κάποτε ἀπερίγραπτη λύπη ἐπὶ τῷ θανάτῳ μιᾶς μικρᾶς... πᾶνθηρος, τὴν ὁποίαν εἶχε μεταφέρει σὸ Παρίσι ἀπ' τὸν Ἰσταντὸν τῆς Ἀμερικής, ὅπου τῆς τὴν εἶχε δωρήσει ἓνας ἀξιωματικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ. Ἡ Μερνάρ ἀνέδραμε μετὰ πολλὴν στοργὴν τὸ θηρίον αὐτό. Στὸ μέγαρό της σὸ Παρίσι, ἴδρυνε χάριν αὐτοῦ ἓνα μεγάλο κλουβὶ ἀπὸ χρυσὰ κάγκελα, μέσα σὸ ὁποῖον ἐνδιαίτατο μακαρίως ἡ μικρὰ σαρκάρητος φίλη της. Πολλὰς φορὰς ἀνοίγαν τὴν πόρτα τοῦ κλουβιοῦ καὶ ἡ πᾶνθηρ ἐτρεχε νὰ πηδήσῃ στὰ γόνατά της κυρίας της, ἡ ὁποία τὴν γέμιζε χάδι καὶ φιλήματα. Σὺν νὰ μὴν ἐφτανε ὅμως αὐτὴ ἡ Μερνάρ ἔπαρνε πολλὰς φορὰς τὸ θηρίον καὶ σὸ κρεβάτι της καὶ κοιμήταν μαζί του !

Ἐφαφα ὅμως ἡ πᾶνθηρ ἐνέφανε ἀγῶνα τὸν δέκατον τέτατον μῆνα τῆς ἡλικίας της. Ὁ θάνατός της, ὅπως παραπάνω εἴπαμε, κατελύθη τὴν μεγάλῃν καλλιτεχνίαν, ἡ ὁποία ἦτο ἐπὶ ἡμέρας ἀπαρηγόρητος καὶ ἔχυνε πύρινα δάκρυα !

ΕΙΣΟΥΕΤ ΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΞΑΛΟΝΙΑ

A. N.

Μία ἀπὸ τις κομψότερας καὶ ὁραιότερας παρεπιδημοῦσες Ἑλληνίδες, ὁραία μελαγχροὴ φυσιογνωμία, τὸ πρόσωπόν της σὸ πλεον καλλύκετο ὀβάλ, ποὺ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς, καὶ τὸ μᾶτις της σὲ σπάνιες ἀποχρώσεις πρασινοκίτρινες ποὺ συντελοῦν εἰς ὁραία ἀντίθεσι μετ' ἐν μελαχροινάδα της. Σὲ ὅλα τὰ κοσμικὰ κέντρα εἶνε πανταχοῦ παρούσα, αἱ τουαλέτες της θαύματα ἁρμογῶν, γοημῆς, συνδυασμοῦ, συνόλου, εἶνε ἀπὸ τὰ κυριότερα σπεσιαλ τῶν πλέον φημισμένων ροπαλικῶν οἴκων τοῦ Παρισιῦ. Ἐχει ἓν ἐμπόριον φωνῆς ἐκτάκτως εὐάριστο, καὶ εἶχε θαυμαστὴν τέχνην τῆς ἐκτέλεσθαι τῆς γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς σονονέττες, ἀποτέλει ἐντάκτως συμπλήρωμα. Ἰσως νὰ πεισθῇ νὰ παρουσιάσῃ σὲ φιλοσοφικὴ ἐορτὴ ποὺ θὰ γίνῃ τὸν προσεχὴ μῆνα, ἂν ἐν τῇ παύσῃ δὲν ἐπισπευθῇ ἡ ἀναχώρησός της στὴν δευτέραν τῆς πατρίδα, τὴν Τεργεστήν.

—

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἦρχοντο αἱ κατὰ Πέριπτον δεξιότητες εἰς τὸ Κυβερνατεῖον κατὰ τὴν Π. Κοινοτυριότητα. Ἡ ἐκλεκτὴ οἰκοδόποινα δέχεται μετ' ἐν ἡμερολογικῇ εὐγένειαν ποὺ τὴν χαρακτηρίζει. Τὴν παρελθούσαν Περικτὴν πορέστησαν : Ἡ Λοιδὴ Τσιττα, ὁ Πρέσβης τῆς Γαλλίας κ. κ. Σανμπρέν, ἡ Κα Παγκάλου, ἡ Κα Τοιμάξ-Μουροκορδὰ κ. κ. Ἀδριανόπουλος, Δις Δ. Καλλέγγη ποὺ εὐμορφὴ φυσιογνωμία καὶ χαριτωμένη οἰκουμένη, Κα καὶ Δις Φραντζῆ, Κα Δαμαλά, Κα Ἡλιδάκου.

— Δεξιότητες—μαστίχα τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν κατὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Λεβίδη. Ἡ οἰκοδόποινα ποὺ εὐμορφὴ μετ' ἐν ἡμερολογικῇ φυσιογνωμίᾳ.

— Παρασκευῆσαν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Παπαφράγκου, ἡ κ. Ἐντοῦ τουαλέτα κομψὴν λι-νέ-φέν, κ. Μπέμμη, Δις Μαλέμμη τουαλέτα καλὴ περὶ ἑαυτῆς. Βασίλειον λίαν καλίσθητον τουαλέτα βαρεῖαν νεανιμὴν ἀσπὴν, Δις Στατικὸν ποὺ εὐμορφὴ τουαλέτα κρεῖ-σαν-τὴν νεανιμὴν κόκκινον καὶ χρυσοῦ, κ. καὶ κ. Ραγκαβῆ.

— Εἰ τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου χοροεσπερὶς κατὰ τῇ κ. καὶ τῇ κ. Νικολάου Δαμιανῶν διαρκέσασα μέχρι τῆς ἐορτῆς ὥρας. Ἡ εὐγενικὴ οἰκοδόποινα ἐπεριποιεῖτο τὸν κεκλημένους της μετ' ἐξαιρετικὴν γοητείαν. Μεταξὺ τῶν παρευρισθέντων ὁ κ. καὶ ἡ κ. Π. Μαγιάκου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀναστασίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Η. Στασινοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Θεοδοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κ. Δαμιανῶν τῶν ἀνατολικῆς εὐμορφῆς φέρουσα θαυμαστὴν νεανιμὴν τουαλέταν, αἰδίδες Βεντρίν, Πουλοπούλου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Αἰλιανῶν, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Ἀγγελόπουλος, Κοινοτυριότητα κ. κ. Καίτοι ὁ χορὸς ἐφῆσεν εἰς τὸ ζεῖν, ὅρκαται αἰδοῦναι εἶναι μετεβλήθη εἰς χαροποιτικὴν λέσχην.

— Ἀπὸ τοὺς πλέον εὐχάριστες χοροὺς τῆς ἐποχῆς ὁ δοθεὶς τὴν παρελθούσαν Πέριπτον εἰς τὸ Καρπὸς ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Ἐπανεκδόσαν ἐξαιρετικὰ καλίσθητες τουαλέτες ποὺ τῆς παρελθούσαν Περικτὴν εἰς τὸν Καρπὸς καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Περικτῆ τοῦ Γαλλίας κόμης καὶ Σανμπρέν.

Η ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Στὸ διάστημα τεσσάρων χρόνων, ποὺ ἡ ψυχὴ μου καταπείσθηκε ἀπὸ τὴν τυραννίαν αὐτῶν τῶν δύο βαναύσων, δὲ μπόρεσα ν' ἀσχοληθῶ γι' ἄλλο πράγμα. Ἀμα ὅμως λευτερώθηκα ἀπ' αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη, ἐπανάλαβα τὰς πρώτες μου συνήθειες καὶ ξαναῤῥισα νὰ ἐργάζομαι. Θέλησα νὰ γράψω μὴ Π ο ι η τ ι κ ῇ Τ ἑ χ ν η, ὑποχωρώντας στὴν περικλήρη μερικῶν φίλων καὶ τὴν ἐργασία πράγματι, ἀλλὰ σὰν ἐργο, ποὺ μοῦ τὸ ἐβίβαλα, χωρίς εὐχαρίστησιν μὴ ἐνδιαφέρον. Ἐτοὶ ἀμφιβάλλω ἂν ἐπιτύχῃ.

Ἐμείνω, ποὺ ἀπ' ἐναντίας ἔκαμα μ' ἀγάπην καὶ μ' ὀλη μου τὴν ψυχὴν, ἦ

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ΜΠΟΡΝΙΣ

ΤΟΥ MICHEL THIVARS

ΤΟ χωριό Ναμπουγιέ, σ' ένα ξενοδοχείο μικρό ποτάνε καλές δουλειές, ή γυναίκα του ξενοδόχου ήταν μοναχή με καθημερινή που ο κόσμος βοσκότανε στον κάμπο. Αφού μαγειρεύε, πήρε την εφημερίδα να διαβάσει και τα μάτια της πέσανε στην χτυπητή είδηση για ένα κακούργημα που συνέβη στο χωριό Σουαν-βλ.

«Μία γρηά έβρομηντα χρονών, έγραφε ή εφημερίδα, ή χήρα Μπορνίς που ζούσε μοναχή στο σπίτι της, βρέθηκε σκοτωμένη στο κρεβάτι της. Οι φονιάδες της καταφέρνανε είκοσι δυο μαχαίριες και ληστέψανε το σπίτι της!..»

— Χριστέ μου! φώναξε ή ξενοδόχος, τι κακούργημα!

«Η άστυνομία, έλεγε ή εφημερίδα, βρίσκει στα χίτη των φονιάδων που ήταν δυο, ένας ψηλός, μελαχρινός, με μαύρα γένεια, και ο άλλος κοντός ξανθός με μουστάκια ξανθά και γαλανά μάτια.

— Ο Θεός να δώσει να πιαστούν! είπε ή γυναίκα.

— Αι κυρά ξενοδόχα! φώναζαν έξω από την πόρτα της: «Η ξενοδόχος γύρισε να δει ποιος φωνάζει κι άμέσως κιντρίσε απ' το φόβο της. Ορθοί, φράζοντας την πόρτα, στεκόντανε μπρός της δυο νέοι, ο ένας ύψηλός, μελαχρινός με μαύρα γένεια κι ο άλλος κοντός, ξανθός, με γαλανά μάτια!..

Της κακόμοιρης γυναίκας της λυγίσανε τό γόνατα απ' την τρομάρα της.

— Πές μας, Κυρά, έχετε φρέσκη μπύρα; ρώτησε ο κοντός.

— Έ...ε...ε... χα! μουρμούρισε ή γυναίκα, τραυλίζοντας.

— Λοιπόν, σεβρίστε μας δυο μπυτίλιες, γρήγορα, διέταξε ο ύψηλός, κερρίξε άπάνω σε μία καρέκλα το πανοφόρι του και μία βαλίτσα.

Η ξενοδόχος κατέβηκε γρήγορα στο υπόγειο και άναβαίνοντας την ακάλα άκουσε τον ύψηλο να λέγει στον κοντό.

— Δεν μπορούμε να μιλήσουμε εδώ ήσυχα.

Βέβαια, είπεν ο άλλος, αυτή ή καλή γυναίκα θάχει καμιά κάρμα καλή να μς δώσει. Κι άμέσως της είπεν:

— Σεβρίσέ μας, κυρά, σε μία κάρμα, γιατί θέλουμε να είμαστε μόνοι.

Εκείνη έκαμε όπως την παρακαλούσαν. Τους ώδήγησε σε μία κάρμα, έβαλε πάνω σ' ένα τραπέζι τη μπύρα και δυο ποτήρια κι έφυγε.

— Άκουσε, κυρά, είπεν ο ύψηλός, πρόσεξε καλά να μη μς ένοχλήση κανένας.

Η γυναίκα άμα κατέβηκε πάλι κάτω ήφθε στον δαντό της, μάλιστα άρχισε να ντρέπεται για την τρομάρα της. Τι τρέλλα! Έπειδή δυο ταξιδιώτες μπήκαν στο ξενοδοχείο να πάρουν ένα δροσιστικό, φοβήθηκε; Και γιατί; Άδικοί ήταν τάχα οι φονιάδες της χήρας Μπορνίς; Μόνον ένας μελαχρινός κι ένας ξανθός είνε στον κόσμο; Πόσο άνόητη ήταν!

— Άρχισε πάλι να διαβάζει την εφημερίδα. Μουστάκια ξανθά με γαλανά μάτια... Ο ένας έχει μία βαλίτσα κι ένα πανοφόρι καστανού χρώματος με γιοκά βελουδένιο.

Άμέσως την ξατάπισαν την ξενοδόχο ή τρομάρες της. Η βαλίτσα ήταν άπάνω στη καρέκλα μαζί με το πανοφόρι πουταν καστανού χρώματος με γιοκά βελουδένιο!...

Η γυναίκα σηκώθηκε άμέσως τρομαγμένη και κόνταξε την πόρτα της κάρμας της. Τι να φτιάχνουν μέσα συλλογιστικές. Παρπατώντας στα νύχια και κρατώντας την άνάσα της, κόλλησε σ' αυτή της στην κλειδαριά της πόρτας.

Άμέσως τραβήχτηκε φοβισμένη, κατωκίτρινη, με μάτια τρομαγμένα! Σήκωσε το χέρι της στον οφθαλμό, βγήκε έξω απ' το σπίτι και τράβηξε για το Δημαρχείο, μουρμουρίζοντας:

— Α! τους κακούργους!... τους φονιάδες!...

Β'. Ο Δήμαρχος είχε τελειώσει το γεύμα του και ξεπλυμένος σ' ένα καναπέ με μάτια μισοκλεισμένα, άκουσε την κόρη του που έπαιζε πάνω για να του ευκολύνει την χώνευση! Ο άγροφύλακας Ραμαζό έφτά φορές είχε επαναλάβει την φράση του: «Μάλιστα Κύριε Δήμαρχε!»

Έξαφνα ή ξενοδόχος ξεκαλλωμένη και χλωμή μπήκε μέσα στην κάρμα.

— Άχ! κύριε Δήμαρχε! Οι φονιάδες... ούφ!...

Της είπαν να καθήσει και να συζητήσει.

Τότε εκείνη διηγήθηκε όσα είδε και άκουσε.

Ο Δήμαρχος της είπε στενοχωρημένος:

— Είνε πολύ δυσάρεστο μετά το φαγι' άκούγ κανείς τέτοιες ιστορίες!... Τι λές, Ραμαζό;

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε.

— Άς κάνουμε όμως το χρέος μας... Πάμε, Ραμαζό!

Και οι τρεις τραβήσανε για το ξενοδοχείο.

Στο δρόμο ή γυναίκα δεν μπορούσε να κρατήσει τη γλώσσα της. Είπε το περιστατικό σ' όλους τους διαβάτες. Και σάν φτάσανε στο ξενοδοχείο, από τρεις πούσαν στην άρχή είχαν γίνει καμιά πενηταριά! Κρατούσαν κλάρες, δρεπάνια, φορμάς και άπειλούσαν να σκοτώσουν τους δολοφόνους.

Ο Δήμαρχος πριν μπει μέσα φώναξε:

— Ραμαζό, να κυττάσουμε τη βαλίτσα τι έχει μέσα.

Απορήσανε όλοι σάν είδαν πως δεν περιείχε παρά άσπρο-ρουχα και πράματα για τουαλέτα.

— Αυτά θάνα! τα κλοπιμαία! είπεν ο Δήμαρχος.

— Βέβαια, είπεν ή ξενοδόχος.

Πάμε άπάνω στην κάρμα τους, διέταξε ο Δήμαρχος και ανέβηκαν. Σταθήκανε μία στιγμή στην πόρτα και κολλήσανε σ' αυτή τους για ν' άκούσουν τι λένε οι δυο κακούργοι.

— Λοιπόν σύμφωνοι; έλεγε ο κοντός ξανθός, θα σπάσει το χρηματοκιβώτιο;

— Ναι, άπάνταυσε ο ύψηλός μελαχρινός. Μόνο πρέπει να βελθουν μερικά χιλάρια στο κρεβάτι του άμαξά στο σταθμό, για να υποψιαστούν εκείνοι!

Ο Δήμαρχος χλωμάει... — Και ο γέρος τι θα γίνει; ρώτησε ξανά ο κοντός ξανθός.

— Θα σκοτωθώ!

— Χωρίς άλλο... μα με τι τρόπον; έρω λέγω μέσα σφυρί στο κεφάλι...

— Σάν την χήρα Μπορνίς, μουρμούρισε ή ξενοδόχος.

— Με το σφυρί όχι, είνε πολύ κοινότυπο, είνε ο ύψηλός. Τέλος θα σκεφτούμε. Μένει τώρα ή νέα.

— Όσο γι' αυτή θα την κοιμήσουμε με ναρκωτικά... Το άμαξά είνε καί... κοντά στο δάσος... την πέρνουμε και δρόμο!...

Γ'. Ο Δήμαρχος ήταν παιδί έξω φρενών.

— Σπάσανε την πόρτα! φώναξε.

Ο Ραμαζό ξεσπάθωσε και άνοιξε άπότομα την πόρτα της κάρμας. Οι δυο «α κ ο υ ρ ο ι» ήταν άτάραχοι καθισμένοι στον τραπέζι γεμάτο χαρτιά.

— Άμα είδαν το πλήθος που έμπαινε μέσα σηκώθηκαν.

— Έν όνόματι του νόμου σάς συλλαμβάνω! φώναξε ο Δήμαρχος, πίσω απ' τον Ραμαζό γιατί φοβότανε...

— Τι σημαίνουν όλα; αυτά ρωτήσαν οι δυο άγνωστοι.

— Αφήστε τις υποκρισίες, δεν περνούν εδώ, σάς ξερούμε πια είσατε! Οι δολοφόνοι της χήρας Μπορνίς!

— Μπορνίς; Τι θα πη αυτό; ρωτήσανε εκείνοι μ' άπορία.

— Έως ότου έρθουν οι χωροφύλακες, σάς διατάσσω ν' άπαντήσετε στις ερωτήσεις μου, ξανάπε ο Δήμαρχος. Είμαι ο Δήμαρχος. Άπαντήστε ποιός είνε αυτός ο γέρος που θέλετε να σκοτώσετε;

— Λοιπόν άκούγατε απ' την κλειδαριά της πόρτας τι λέγαμε; είπαν γελώντας οι άγνωστοι. Και δεν καταλάβατε πως όλα αυτά ήταν πρόλογος ενός δράματος που συνδέουμε για το θέατρο του Άμπιγνύ. Έγώ είμαι ο Ζουστέν Μοκάρ και ο σύντροφός μου ο Παύλος Λαρντι, συγγραφείς θεατρικών έργων και ταξιδεύουμε για διασκέδασι!

Οι χωριάτες άρχισαν να γελούν. Ο Δήμαρχος για να σκεπάσει την ντροπή του ζήτησε να δει τα χαρτιά τους. Κι αφού βεβαίωθηκε ζήτησε συνάντην κι έφυγε με τον Ραμαζό στενάδεοντας και βλασφημώντας για την γκάφα του...

— Και οι χωροφύλακες που φωνάξαμε τι να τους πω; ρώτησε. Τι λές Ραμαζό; Θα με πάρουν για κανένα βλάκα!...

— Μάλιστα, κύριε Δήμαρχε!... Άπάντησε στεγνότερα ο Ραμαζό. Michel Thivars

Τους ώδήγησε σε μία κάρμα.

ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΝΗΜΗ ΥΠΟ ΚΑΤΑΔΙΩΞΗΝ

Η πρωτεύουσα άνάστατος. Τι λένουν οι Άτθίδες. Η γνώμη της κ. Άννας Συναδινού. Θα επικρατήσουν ή γυναίκες. Η δίσ Βερνίκου προτείνει να εφαρμοσθ... το άνδρικό πανταλόνι! Η κ. Λιβιεράτου περί της Έλληνικής κνήμης. Η γνώμη της κ. Νίνας Φωκά. Η κ. Άδρα Θεοδοροπούλου... άεγκτος! Η δίσ Παπαϊωάννου περί μόδας. Η πριγκίπισσα Καντακουζηνού.

Νά προλογίσωμεν έκτενώς; Νά κάμωμεν ένα πρόλογον μακρόν, τόνον... μ α κ ρ υ ν δ ο ν θέλει... τις φοβότανε των γυναικών ο κ. Παγκάλος; Θα ήτο περιττόν. Τό ζήτημα είνε γνωστόν ήδη, έχει λάβει πανελληνίους διαστάσεις. Δεν υπάρχει Έλληνίς, δεν υπάρχει Έλληνα που ν' άγνοούν την διαταγήν περί του μακρούς της φούσσας των κυριών. Τριάκοντα πόντους ύπερ το έδαφος! Ούτε ένα πόντον παραπανύ...

Έξαρτεσθε λοιπόν τό «Μπουκέτο», έπισκέφθη πάσας τάς Άτθίδας, οι όποιαι ήμπορούν να έχουν γνώμην επί του φλεγόντος άπό ζήτηματος, συνεζήτησε, έφλυαρησε, άπέσπασε γνώμης και άνταφώνησε και τάς παραθέτει κατωτέρω, γνησίας, όπως έλέχθησαν, μία μύ.

Επισκεπτόμεθα πρώτην την κ. Άνναν Συναδινού, την γνωστήν υπό το ψευδώνυμον «Μονταίν» λογιάν και δημοσιογράφον συνεργάτιδά μας. Είς τάς ερωτήσεις μας άπάντα με πεποιθήσιν και βεβαιότητα:

— Το μέτρον τό ληφθέν κατά της κοντής γυναικείας φούσσας είνε προορισμένον ν' άποτύχη παταγωδώς. Θα επικρατήσουν, έν είπα, οι γυναίκες, των όποιων ή πονηρία είνε γνωστή και οι όποιαι θα έρουν, άσφαλώς, τρώπον να μη τό εφαρμοσούν! Θα κείνουν εις φόβος της διαταγής. Θα φορούν κοντά και θα φανίζονται ότι φορούν μακρά! Έπειτα τό ζήτημα του μακρούς της φούσσας κανονίζεται άπό τό ύψος της κνήμης, τό ύψος των τακουνιών. Τέλος είνε πρόκειται περί των άμφιεσεων του περιπάτου ή και των χορών, όπου οι κυρίες ήμπορούν να πηγαίνουν όπως θέλουν ντυμένες;

Δεν λόνται, καθώς βλέπετε, αυτά τά ζητήματα με μίαν άστυνομικήν διαταγήν, ή όποια, σάς επαναλαμβάνω, δεν θα εφαρμοσθώ. Έρρωμαι αυτήν την στιγμήν άπό τον κινηματογράφον, όπου συνήντησα πολλας Άτθίδας οι όποιαι έμαίνοντο κυριολεκτικώς. Και είπα, σάς βεβαίω, δικήν!

Η δίσ Βερνίκου, ή γνωστή κομψή Άτθίς άμαζών, λύει τό ζήτημα με μίαν έπικραματικήν φράσιν της.

— Δεν ήμπορώ να ένοήσω, λέγει, τι έπικρατούν με τάς διατάγας αυτές...

— Να καλύψουν, έως μερικά κακοφτιασμένα πόδια...

— Ά έτσι; Τότε άς μς φορέσει πανταλόνια ο κ. Πρόεδρος!

Είνε ο μόνος τρόπος να λείψη ή άσχημία!

Η δίσ Βερνίκου μς άναφέρει έπικλέον, ότι τό μέτρον αυτό τό έλγος «έντελώς άστοχον», και κάπως άπό τους άγγλους άξιωματούχους, οργανωτάς της άστυνομίας μας, μετά του όποιου έτυχε να συναντηθώ και να ζητήσω την γνώμην του.

Η κ. Βλένη Λιβιεράτου, τό καθηγητόν του Πανεπιστημίου, έν είπα βέβαια ύπερ της διαταγής, άλλα δεν είνε και ύπερ... των Έλληνικών κνήμων!

— Αι άσφαρείαι αυτές, λέγει, εκ μέρους των άρχων δεν θα έλθουν να γίνουναι. Βεβαίως δεν διακρίνονται αι Έλληνίδες επί κομψότητος και ελογισμίου των ποδών των. Οι πόδες των Έλληνίδων είνε άπο τους άκομφοτερούς της άθλοπόκτητος. * Άυτό όμως δεν θα έλθ, θα έπιτρέπεται εις τάς άρχάς να έπαμβάλουν εις τά τη-γυναικείας άμφιέσεις. Οι ήμπούνουν να περιφρουρήσιν διαφορετικά την ήλικήν ο κ. Παγκάλος...

— Άς λάβη π.χ. μέτρα έναντίον των άνδρων που δεν άφήνουν ήλικάν να πληρώσιν στον Β. Κήπο. Φωκά, αι γυναίκες στην Έλλάδα ντύνονται πολύ κομψά. Άυτό όμως δεν δικαιολογεί καθόλου τους άρρενας, οι όποιοι δεν άφήνουν περιστασι που να μη βάλουν την βαρβαροικήν τους. Έμένα την ίδια μ' έχουν ένοχλήσει τον άρμον.

— Άς φροντίσει, λοιπόν ο κ. Πρόεδρος να έκπολιτίσει τον Έλληνα λαόν, τους άρρενας πρωτίστως.

Η κ. Νίνα Φωκά μς άπαντά λακωνικώτατα και ειρωδικώτατα:

— Ο κ. Πρόεδρος θα ήμπορούσε να κανονίσω τό ζήτημα της γυναικείας άμφιέσεως σ' όλος του τις λεπτομέρειας κι έπάνω και κάτω, άν έρχόταν σε συναντήσιν με τους έξένους Οίκους που λανθάνουν την μόδα... Γιατί όχι;...

Και εις τό έκπαραστειλόν πρόσωπον της είνε ένας κυρίας διαγράφεται ένα χαμόγελο ίκανοποίησεως, δια τό βέλος το όποιον έξεπαινετα:

— Ο Σπ. «Μπουκέτο». — Το «Μπουκέτο» δεν συμφωνεί καθόλου με την γνώμην της κ. Λιβιεράτου. Άντιθέτως φρονούμεν, ότι αι Έλληνίδες είνε καλλινύμφαι.

Η δίσ Παπαϊωάννου, από τάς πλέον γνωστές Άτθίδας κομψότητας, βλέπει τά πράγματα μάλλον ψυχραιμά. Έξ άλλου την συμφέρει τό ληφθέν μέτρον, όστι θα της αύξήσιν τάς έγασίας.

— Οι τριάντα πόντοι που όρίζει ή άστυνομική διαταγή συμπίπτουν σχεδόν με τό παρισινόν σίκ.* * Άλλωστε ή χειμερινή μόδα θέλει τά φορέματα μάλλον μακρά όσον τά θέλει και ή άστυνομία... Έξ άλλου είνε γνωστόν, ότι μία κυρία προκαλεί περισσότεραν γοητείαν ντυμένη παρά γυμνή, δεδομένου ότι την άναπαριστάνει έν τοιαύτη περιπτώσει με την φαντασίαν μας πλέον ώραίαν και... όταν δεν είνε ώραία!...

Είχαμεν την ευτυχίαν να μς δεχθώ δι' όλίγα λεπτά και να μς ειπή την γνώμην της επί του φλεγόντος ζήτηματος της φούσσας και ή άφιχθείσα εκ Ρουμανίας, όπως μετάσχει του Συνεδρίου των Γυναικών της Μικράς Άντιντης Πριγκίπισσα Καντακουζηνού.

Η πριγκίπισσα μς άπάντα λακωνικώτατα:

— Έφθασε και μέχρι Ρουμανίας ο θόρυβος επί του ζήτηματος αυτού. Δεν βλέπει όμως. Ο κ. Παγκάλος έδωσαν έτσι μίαν άκόμη άσολίαν στους δημοσιογράφους.

— Και έδημιούργησαν ένα μπελάν για τις γυναίκες.

Άλλα ή Πριγκίπισσα δεν ένοοεί να ειπή περισσότερα και δεν έπιμένοναι.

Και έπειδή έξεστράφημεν και εις τάς Πριγκίτισσας σάς παραθέτομεν εδώ και την γνώμην της θύγατρος του Ράισου πριγκίπισσας Γκαλιτσίν: Η Πριγκίτισσα Γκαλιτσίν μς έμφαίνει την άπορίαν της διά τό μέτρον. Αυτό άποδεικνύει, λέγει, ότι στην Έλλάδα δεν υπάρχει καθόλου σεβασμός προς την γυναίκα. Φταίει όμως γι' αυτό που παντός ή γυναίκα. Θέλοντας να μιμηθών τάς Παρισινές ντύνονται όπως τους κανείς, κάκουν πράγματα που καθά άλλο κακά σμάνίζει. Άσφαλώς στο Παρίσι οι κυρίες είνε πολύ κακά σμάνιζες των Άτθίδων. Αυτά τά ελαφρόλινα κοντά φορέματα, τά κοντά μαλλιά, τό κάκισμα, την ούλοποιάν δεν τά σπανίζεις στο Παρίσι παρά μόνον σάς πολύ έλαφρές γυναίκες!...

Αν όλλη λοιπόν, ή γυναίκα στην Έλλάδα να την σεβούναι, άς δείξιν πρώτη σεβασμό προς τον άντρα της...

Αι παρά τό Συνέταγμα γνωσται κοδίσται δόλωται Πρωτονοταρίου καταφέρονται εις την, κατά του μέτρον. Αυτό, λένουν, δεν συμβαίνει σε κανένα μέρος του κόσμου. Αι κυρίες μς δεν φορούν κοντά, αλλά να έπιμεινώνται τάς κνήμας τω, άλλα διότι αυτό άπαιτεί ή μόδα.

— Τι γνωρίζετε, θα συμμορφωθώ αι Άτθίδες με την άστυν, διαταγήν;

— Μετάς μς έστειλαν πράγματα τά φορέματά τους να τά μεταποιήσωμε. Η περισσότερες όμως είνε άκατα διατακίμες.

Γνώμην επί του ζήτηματος δύνανται να έχουν περισσότερον παρ' όσον άλλον και οι άρχαιοί μας. Άπευθύνόμεθα συνεπώς προς τον κ. Παγκάλον, όστις μς λέγειν ότι εύρίσκει λογικόν και δικαίον τό ληφθέν μέτρον.

— Και κατά τό 668 π.χ. μς άφηγείται, ότι Άθηναίοι έμψισαν νόμον δυνάμει του όποιου όποιοσδήποτε αι γυναίκες να φορούν ποδήρεον χιτώνας!

Άρα άναγνώστε πιστώς τους ένόδους προγόνους μας.

Η κοσμική Πειραιώτις κ. Μανού, έλπίσται, ότι τό μέτρον θ' άποτύχει. Με τό αυτό κενήμα έμπίουν και αι Πειραιώτιδες κ. Καπεδιστρίου του Ιατρού και δίσ Κοκκίνου.

Η Καντακουζηνός

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

* * * * *

δραύονσα στον κήπο του μεγάρου. Πήδησα τη βοηθεία μιάς σκάλας και στον πλαγινό κήπο μ' δέν ανακάλυψα τίποτε το ύποπτο. Έν τω μεταξύ είχαν φέρει την νοσοκόμην Κέναν στας αίσθησεις της. Όταν ανέβηκα βρήκα τον Ντόου να την έρωτα τι άνταλήφθη. Αυτή όμως δεν είχε άντιλήφθη τίποτε, είχε βυθισθή στον λήθαργό της, πριν συμβούν τα μυστηριώδη έπεινα περιστατικά.

Ο γιατρός Ούλκεσταρ ήλθε σε λίγο κι' επέδεσε την πληγήν του κ. Τρελόου. Δεν μπορούσε να εξηγήση κι' αυτός τι συνέβη. Στάς έρωτήσεις μου, απήντησε :

— Έγινε όπως φαίνεται δευτέρα άποπείρα. Γιατί όμως ; Γιατί το τραύμα καταφέρεται πάντοτε στο ίδιο χέρι του κ. Τρελόου. Δεν έβρω τί να πώ...

Δεν άρχισε να ξεμεράσσει και ή ημέρα ολόκληρος έπέερα χωρίς να συμβή τίποτε το έκτακτον. Την νύχτα άρχισαμα πάλιν την φρουράν μας με την σειράν.

ΚΕΦ. V

Αλλόκοτες όδηγίες

Κατά τās έντεκαμηση έπηγα στο δωμάτιο του κ. Τρελόου. Όλα εκεί ήταν ήσυχα.

Η νοσοκόμα καθόταν κοντά στο κρεβάτι, στη θέσι της μίς Κέναν. Τώρα πέρα, μεταξύ των κρεβατιών και των χρηματοκιβωτίων καθόταν ο γιατρός. Φορούσε και αυτός τώρα μάσκα για να μη τον προσβάλη ύπνληλα και φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις. Στο δωμάτιο ύπνληλα και ο νέος ντεντεκίβ, τον όποιον είχε καλέσει ο Ντόου. Φαινόταν έξυπνος και δραστήριος άνθρωπος.

Έπηγα μιά καρέκλα κι' έκάθισα. Δεν ύπνληλα φόβος ούτε τη φορά να άποκοιμηθώ. Φυσικά όμως ή σκέψεις μου έπηγαν πάλι στα γεγονότα της προηγουμένης νυκτός. Τι θα συμβή, άραγε, άπομια, σκεπτόμενος...

Ο γιατρός έβγαλε έξαφνα τη μάσκα του και έτοιμάσθηκε να φύγη :

— Θα έλθω ναρς αύριο, μου είπε. Έκτός αν με χρειασθήτε τη νύχτα. Αλλά νομίζω πως όλα πάνε καλά, άπόψε.

Αυτή τη στιγμή ήρθε ο Ντόου και έπηγε τη θέσι του γιατρού. Έγώ περπάτησα λίγο στην είσοδο αλλά κάθε πέντε λεπτά έβριχνα ένα βλέμμα μέσα στο δωμάτιο, το όποιον ήταν σκοτεινό, γιατί έφορτίζετο μόνον από το ηλεκτρικό φως της είσοδου.

Κατά τās δώδεκα ήρθε και ή Μαργαρίτα. Είχε προημεθευθή και αυτή μάσκα και την κρατούσε στα χέρια της. Πριν την φορέση μ' έρώτησε αν είχε συμβεί τίποτε αξιο προσοχής. Της απήντησα σιγανά ότι όλα πήγαιναν καλά ! Έφορέσαμε κατόπιν και οι δύο τις μάσκες μας, και πήραμε τις θέσεις του ντεντεκίβ και της νοσοκόμου. Ο Ντόου έφυγε ύστερα από λίγα λεπτά άφου έβλεπαι την πόρτα. Εμείναμε σιωπηλοί. Το δωμάτιο, ήταν σχεδόν σκοτεινό. Έφορτίζετο μόνον από το λευκό φως μιάς λαμπρίτσας, που έβριχνε φως λάμπας στο ταβάνι και καθιστούσε το περιβάλλον μελαγχολικότερο.

Δεν αίσθανόμουν καθόλου νύστα, και κάθε τόσο σηκώνόμουν και πήγαινα κοντά στον άρροστο. Και ή μίς Μαργαρίτα άγρυπνός έπίσης. Κάθε δέκα λεπτά της ώρας έρχόταν ό ένας ή ο άλλος Ντεντεκίβ, και μισούαν την πόρτα, έβντεζαν μέσ' στο δωμάτιο κι' έφευγαν, ήσυχα χωρίς να πουν λέξη.

— Όλα καλά, τους έβνεφα έγώ από μέσα από τη μάσκα μου. Όσο περνούσε ή ώρα είχα την έντύπωση ότι αύξανε το σκοτάδι. Ο κύκλος που έσηματιζέτο από την μικρή λάμπα στο ταβάνι μου φαινόταν όλο και πιο σκοτεινός.

Έξαφνα άκούσαμε το ρολόγι που ήταν στην είσοδο να χτυπά δύο μετά τα μεσάνυχτα : τη στιγμή αυτή ένιωσα πάλι ένα μεγάλο φόβο να σφίγγει την καρδιά μου. Είδα συγχρόνως την μίς Τρελόου να κίνη μια κίνησι φόβου κι' αυτό το πράγμα, δεν έβρω γιατί, μου έδωσε την έντύπωση πως κάτι συμβαίνει. Μόλις πρόό λίγων λεπτών είχε έρθει ο Ντόου, είχε άνοιξει την πόρτα κι' είχε φύγει βλέποντας πως είμαστε ήσυχοι.

Η καρδιά μου άρχισε να χτυπά πολύ δυνατά. Δεν φοβόμουν για κάτι άρροστο. Ο φόβος μου ήταν άσυνείδητος. Έννοιωθα ότι κάποιο νέο πρόσωπο είχε εισέλθει στο δωμάτιο και ότι όλη η μέρα μιά άγνωστη παρουσία. Πως ήταν όμως ; Γιατί δεν τον είχα ποτέ βροσκότανα και ο γάτος της, ο Σόλβιο μέσα στο δωμάτιο. Απλώς το χέρι μου να τον χαϊδέψω, για ν' άπασχολήτω κάπου άλλο το μυαλό μου, με αυτός μου το άρπαξε με μιά γρήγορη κίνησι και με σπαραχλύνισε δυνατά. Άρχισε να τρέχει αίμα από το τοιαυτόνισμα. Σηκώθηκα τότε άμέως και πλησίασα στο κρεβάτι. Είδα εκεί την Μαργαρίτα όλη, να κυττάζει γύρω της, σαν να έννοιωθα και αυτή ότι κάποιος άλλος ήταν μαζί μας μέσα στην κάμαρη. Τα μάτια της ήταν άπληνη και ανέπνευε με δυσκολία. Έπηγα κοντά της και την άγγιξα, αλλά δεν με άντελήφθη. Κρατούσε το κεφάλι της με τα χέρια της, σαν να ήθελε να το προφυλάξει από κάποιον άγνωστον κίνδυνο. Αυτό με φόβισε τρομερά. Έγινε άνω κάτω ! Και χωρίς να χάνω καιρό την άρπαξα στην άγκαλιά μου και έτρεξα στην πόρτα. Την άνοιξα και έφώναξα δυνατά :

— Βοήθεια, βοήθεια !

Άμέσως έφθασαν στην είσοδο οι δύο ντεντεκίβ, ή νοσοκόμα, καθώς και οι ύπνλητα άνδρες και γυναίκες. Έπίσης έφθασε τρομαγμένη και ή μίς Γκράν. Της παρέδωκα την κυρία της και έτρεξα πάλι στο δωμάτιο. Έπίσης το νομική του ηλεκτρικού. Μά άκούου- θόσε ή νοσοκόμα και ο Ντόου. Δεν είχα λείψει παρ'όλα δευτερόλεπτα.

(Ακολουθεί)

ΔΑΚΡΥΒΡΕΧΤΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

Άργεΐς, άέρα, το πανάκι σου
Νά φέρεις με τ' άλυτο χρώμα.
Τό παλιν έκόμα ένα γαρύφαλλο
Πομένο απ' της αύγης το στόμα.

Στάδω το στήθος, ο μητέρα μου,
Γλυκοί που βασίλευον πάνω.
Η Έλένη χάνεται απ' τον έρωτα
Που έμάγευε ως τα χιτς τ' άηδόνι.

Ο παρθενάμου έού, ο γλυκύτατο
Της κάθε κοραΐδας στεφάνι.
Με το θαλασσινό της έρωτα
Γλήγορα ή Έλένη που σε χάνει.

Μ' άκόμη πέφτο το πανάκι σου,
Ζέφυρος, άρότατα ζυγόνει—
Ένα τραντάχτο που έφηνες
Απ' της αύγης τη χροστή ζώνη.

Σαν το κλωνάρι το κατάκαρπο
Γλυκομυλίας στη γής που γέρονει
Έχω το στήθος, ο μητέρα μου,
Γομάτο άγαστη για το ταίρι.

Μοιάζει ή καρδιά μου απ' την ά-
Μηλόδεγρο που γονατίζει (γάπη του
Τόσο απ' το πλοήτος τοδκαρπύματος
Να σώνει και μικροβί το χέρι.

Μ' άκόμη παίζω το πανάκι του
— Γιομάτο φρόντιστος τοδκαρπύματος
Ένα έκατόφυλλο στα κύματα
Πομένο απ' της αύγης το χέρι.

1900

N. Χαντζάρης

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Συνάμι το ροδοχάραμα και τα πουλιά με ξέρον
Και πληγωμένη ή γή εύλογεί την κορπή μου άζίνα.
Νέος είμαι και χαρούμενος, γιατί όλα έμειν λείπον
Και το ταίρι μου που ό καπνός είχε ή ίδια του πλοήτου,
Όρατα είναι τ' άναστήματα των ψυχών όλων πέρα
Που άρρακινούνται σαν άνθοι του κάμπου στ' άγέραι.
Βαρόμο λαγοστο δόλολυκο το βράδυ στην παρτί
Κ' ήθελε το τραγούδι μου περνώντας τα χωράφια
Ν' άνέβαινε στα ψηλά δέντρα νάλινκαντηρήση.
Κι' όλοι με λένε σεβνταλή κι' άφου το λένε δάμα...

Κώστας Βάρναλης

ΠΕΤΡΑ-ΚΑΡΔΙΑ

Λένε πως πέτρο άντι καρδιάς έχει μέσα στο στήθος
Η κόρη, π' δεν ανιά μάς μου έβλεπε, με τρελάει
Μά λέν' άκόμα κι' έμ' αυτό πραγματική άλήθεια.
Πως με σπαταλάει νερόν κ' ή πέτρα βαθουλαίνει.
Τώρα με τόσα δίκρανα που κάθε μέρα χύνω,
Δεν ήθελε την πέτρινη καρδιά της μαλακώω ;

† Δημ. Κόκκος

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Καρδιά μου, δέν έγώσας άκόμα ! έμ, έμ !
Απ' το παραθυράκι μου βλέπω το πρωτοβρόχι
κ' αίσθανόμαι την άδολήτην παιδικία την χαρά
π' από παιδί αίσθανόμαι, γλυκιά χαρά, κάθε φορά,
π' απ' το παραθυράκι μου βλέπω το πρωτοβρόχι
Φτωχή καρδιά, δέν γέσας άκόμα ! έμ, έμ !

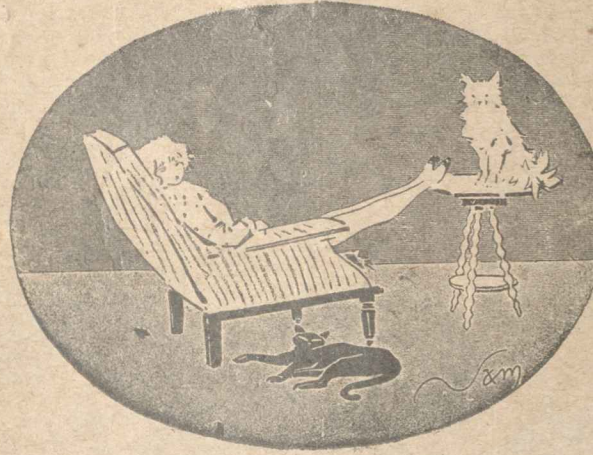
[Από τ' άνέκδοτα «Έξοχικά»]

Δ. Στάης

ΝΟΡΒΗΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

Πρέπει να πάρης το γιατρικό σου, μικρό μου. Ναι, δέν είνε γλυκό, αλλά πρέπει να είσαι φρόνιμος. Είσαι μεγάλος τώρα. Σκέψου : πέντε χρονώ ! Άντρας πιά... Άν είσαι καλός και πέρνεις τα φάρμακα που διάταξε ο γιατρός, θα μπορέσης να σηκωθείς από το κρεβάτι σε λίγες μέρες, να παίξης με το άλογάκι σου, με το ντουφέκι σου, την πανοπλία σου, κι' όλα τα όμορφα παιχνίδια σου που σε χαροποιούν, εκεί, στο ντουλάπι... Και τα παιχνίδια που θα είνε εγχαριστήματα σαν σε ξαναβρούν. Στενοχωριούνται χωρίς έσένα, από τότε που άρρώστησες. Πηγαίνω κάποτε και τα βλέπω και φαίνονται ήλιμμένα που δέν σ' έχουν να τα άναποδογυρίσης και να τα παίζεις. Μου φαίνεται πως όταν σηκωθείς θα βρής εκεί και άλλα παιχνίδια, καινούρια που δέν τα έξερεις, που ήρθαν έτοιμα... για να παίξεις. Αλλά αυτό σε κάνει να γελάς, έ ; θέλεις να είσαι παιδί πάλι ; Τα παιχνίδια αυτά ; θα στα πώ αν πηξ τα για- τρικά σου... Έμπρός, κλείσε τα μάτια και άνοιξε το στομάτακι σου καλά-καλά ! Έτσι !... Ω ! τι μορφαμούς κάνεις ! Νά το, τελείωσε ! Δέν είταν τίποτα σπουδαίο, βλέπεις. «Τι παιχνίδια ;» Α ! μάστα ! Έ λοιπόν, βρες τα έού. Δέν μπορείς ; Θι στα πώ έγώ γιατί είσουν φρόνιμος. Θυμάσαι το όμορφο έκείνο σπαθί με την αντανάγια θήκη που είταν στην όδο Τίσοφρέντο και που σε- τόν κούναθε κάθε φορά που πήγαινες περίπατο και τζόρλεπες ; Είπα να στο κρατήσουν και την ήμερα που θα βγής... Γιατί σε λίγο θα στο σηκώσης από το κρεβάτι... βέβαια ! Ελάτε εύχαριστήμενος, έ :

Τώρα θα κλείσης όλογορα τα ματάκια σου είνε άργά, σκέψουλοπόν έννιά και τέ- πατο ! — και θα κοιμηθής μονοκόμματάς αήτο το πρσί, θα κοιμηθής κατάβι- θος, όπως λέει ή μικρή Μπερτα στο βί- βλιο που σου έδωσε μιά φορά. Σαν ξυπνή- σης θα είσαι καλά και... θα σου κάνω μιά έπληξη. Κοιμήσου γρήγορα, χρυσό μου παιδί. Μην ξεσκεπάσεις ! Άν θέλεις τί- ποτε, θα φωνάξης την Μαρία, είνε δίπλα, και ή πόρτα του δωματίου είνε άνοιχτή. Καληνύχτα, Ιανωβόλη μου, καληνύχτα ! Παρατηρεί το γό του στο κρεβάτι, και το χροκάκι αυτό των πέντε χρονώ, το τόσο λεπτό και άδύναμο κάτω από τα σκεπάσματά του φαι- νοίται πολύ μικρό. Κοιτώντας το άδυνατισμένο πρόσωπο με τα μυ- νία μάτια πουλάμπαν άκόμα λίγο έξ ατίας του μόλις νικημέ- νου πυρετού, σκεπτεται τις άτελείωτες νύχτες που πέρασε εκεί που παρακολουθούσε την άναπνοή του, την παραμικρή του κίνησι, το παραλήρημά του, μέσα στο όποιο φαινόταν με τα δικά φρόβια του, τις νύχτες αυτές που παρακολουθούσε με τη νύστα έξημμένα από την άδιόκλητη άγρόπνια και την έπίβλεψη, την πάλι του παιδιού του με τον έγκραφικό πυρετό, τον ύπουλο και πεισματερήν αυτόν έχθρο.

Σήμερα του ξανάρεθε πάλι έμπιστοσύνη άκούει να ση- μαίνουν μέσα του οι μαμπάνες της έλπίδας, ή άνάγκωση σταθε- ροποιείται και αυτιον άσφαλώς θα έρθη και ή θεραπεία.

Από την ήμερα που ο γιατρός του είπε : «Σάθνης !» ή ζωή του φαίνεται όμορφη πάλι, και μιά έπιθυμία σφοδρά νάναψή, να βγή από την όδωνηρή χανώση που βυθίζόταν τον κατάλαβε : θέλει να διασκεδάση. Νά διασκεδάση ! ή λέξη άντιλαλεί μελωδικά στ' αυτί του. Άλλωστε δέν είνε και άποκοιή ; Στην τρελή πόλη, οι γοργές διαδέχονται τις γοργές και οι δημόσιοι χοροί τους χορούς, έμ' άποψι στο Καζίνω, που δίνεται μεγάλος χορός μετεμπετισμένων, όλοι οι φίλοι του θα είνε εκεί και θα μπορέση να τους κοροϊδέψη, γιατί κανείς δέν θα έξηρη την παρουσία του.

Η σκέψη να ξαναβρή φωτα και κίνησι, να ξαναβυστή στο όμορφο, νάκούση γέλοια γυναικεία και άγριες όρμονίες όρχήστρας, πλημμυρό με μιά παιδική χαρά. Όλα αυτά που τα έβλεπε άδιά- πορα σχεδόν με την άρρώστεια του παιδιού του, του φαίνονται τώρα στολισμένα με θαυμάσια χρώματα. Άντίο πιά ο άγωνιάς της έλπίδας, που με τα σκεπάρνια του δά- κρυλου τοδσφγγε την καρδιά και του άρρακινούσε άργά τη ζωή : το σφιγμένο χαλαρώθηκε, ό ήλι- ος με τις έλευθερω- τικές άχτίδες έδω- το το άπαισιο δυνε- ρο. Ηθέλε να τρα-

γι υδρήσθ μά κρητήθηκε.

Δέκα ή ώρα : ξαναγινώ στην κρεβατοκάμαρά του. Στο κρεβ- βάτι είνε ογμένο ένα κοστούμι Μεφιστοφελούς. Το φοράει γρή- γορα. Έπειτα σκύβοντας στον καθρέφτη άρχίζει να βάφεται.

Μετά λίγες στιγμές όρθώνεται στο πρόσωπο του είνε βαμμένο μ' ένα κόκκινο θαμπό, μόνο τα χείλη είνε βαμμένα σκούρα, σχεδόν μαύρα. Φορεί κατόπιν το καπέλλο, δοκιμάζει τη μάσκα και φεύγει με βήματα άδόρβα για να μη ξυπνήση το μικρό.

— Κοιμάται ; ρωτά χαμηλόφωνα τη Μαρία, τη γρηά παραμάνα του Ιανωβόου.

— Μου φαίνεται, άπαντί δέν τον νοιώθω πιά να μετατοπίζεται. Μπαίνει στην κάμαρα του γιού του που την φαιτζει άμυδρά μιά λάμπα χαμηλωμένη άπάνω στο τζάκι, άκούει μερικά δευτερόλεπτα και στα νύχια πλησιάζει το κρεβάτι.

Τό παιδί κοιμάται, ήσυχώτατο. Για να παρατηρήση καλύτερα την φυσιογνωμία του της όποιας τα λεπτά χαρακτηριστικά σκε- πάζει το άθάμιο του δωματίου, ο πατέρας σκύβει, προσεκτικά έπάνω του.

Άλλ' ο μυστηριώδης μαγνητισμός του καρφωμένου βλέμματος ένεργεί έξαφνου πάνω στον Ιανωβό. Βυθισμένο το παιδί άναστα- νάζει έλαφρά. Και άργά, σαν με κόπο, ύστερα από δύο τρία άνοι- γασφαλισματα των βλεφάρων, άνοίγει δύσκολα τα μάτια του. Και στο μισόφωτο, βλέπει έπάνω του σκυμμένον το άνησυχο βαμμένο πρόσωπο του πατέρα του. Δέν τον γνω- ρίζει και ταράζεται. Τινάξεται άπότο- χτοι λυγμοί άνεβαίνουν στο κλειστό του λάμψα που δέν αφήνει να περάση κανένας ήχος. Τέλος με βραχνή φωνή, τέτοια που ποτέ του ως αυτή την ήμερα δέν έβγαλε, ρίχνει μιά τρελή και σκληρή φωνή.

— Μπαμπά ! Μπαμπά ! Βοήθεια !

— Ιανωβό, ήσυχισε, παιδί μου, του φωνάζει ο πατέρας. Και χωρίς να κα- ταλαβαίνει την ατία του τρόμου αυτού, ο πατέρας, για να ένθαρσύνη το παιδί του, σκύβει περισσότερο πάνω του, έτοι- μος να το πάρη στην άγκαλιά του. Αλλά τα μάτια του παιδιού άνοιγόντο άκόμα περισσότερο και καταστροφολογούν έρη- να και χυθί μέσα στο μαζελάρι του, για να γλυτώση από το διάβολο που θέλει να το πάρη, άνοίγει το στόμα να νάθε- λε να φωνάξη πάλι, και από τα χείλη

του βγαίνουν λέξεις χωρίς έννοια....

Στο δωμάτιο τώρα, κοντά στο παιδί που παραληρεί, έομαι το κακού πάλι, ένα κομμάτι μετεμπετισμένο, συγκαλονίζεται από σπασμοδικούς λυγμούς. Ο πατέρας του....

Fr. Daniel

Ο ΝΤΑΡΙΝ ΚΑΙ ΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

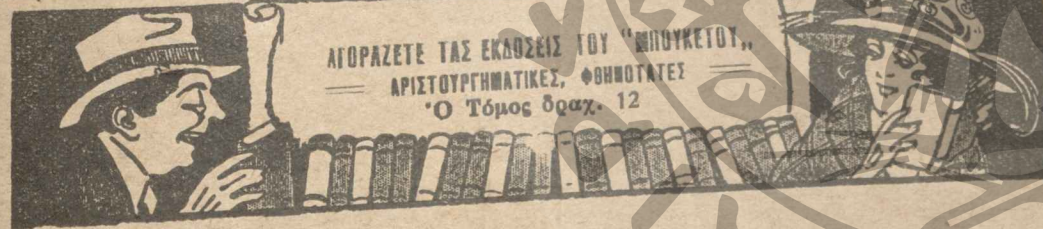
Θέλετε να μάθετε τās σκέψεις του περιφίμου φυσιολόγου Ντά- ριν, σχετικές με την τέχνη, την ποίησι, την μουσική, την ζω- γραφική ; Διαβάστε τα κατωτέρω και θα μείνετε κατάπληκτοι :

«...Μέχρι της ήλικίας των τριώνοντα έτών, γράφει ή ίδια, όλα τα είδη της ποίησης — τα έργα του Μίλτωνς, του Γκράη, του Βύρνος, του Ουέδερσμουθ, του Κολρίτζ, του Σέλλου — με έτερον έξαιρετικώς. Έλάτρευα τον Σαίξπηρ, ιδίως, αλλά με έδελαν όταν έβγαν σπουδαστής, τα ιστορικά του δράματα. Τώρα, από πολλών έτών μου είνε άδύνατο να διαβάσω ένα και μόνον σείχον. Άπει- ράην πρό μικρό να διαβάσω τον Σαίξπηρ, αλλά τον βρήκα τόσο άνιστόν, ώστε μου ένέπνευσε άθλια !...»

Και συνεχίζει :

«...Δέν μ' εδφραίνει σχεδόν πλέον ούτε ή ζωγραφική ούτε και ή μουσική. Η μουσική έν γίνεται με κανέναν να σκέπτεται έντελώς άλλα πράγματα άντι να μου προεβήση καλαισθητική ήδονή. Μου άρεσαν μόνον μέχρι ενός τα άρτια τοπία, αλλά και ή θέα αυτών άρεσαν μόνον μέχρι ενός τινός τα άρτια τοπία, αλλά και ή θέα αυτών δέν μου παρέχει πλέον σήμερα την έκτακτα έκείνη άπόλαυσι, που αίσθανόμουν άλλο- τες...»

Έννοιεται ότι όλα αυτά τα έργα, που ο Ντάριν γέ- ρων πλέον, όποτε είχαν άφωσώδη έν- τέλως είς τās έπι- στήμας.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ο Τόμος δραχ. 12

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΥΡΗ ΑΧΑΡΙΣΤΙΑ

ΤΟΥ FERNAND DE FLEURY

(Σ' ένα νεκρικό θάλαμο. Καπνίζουν ακόμα δύο λαμπάδες μπρος στο άδειο κρεβάτι...)

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. (Πέφτει σε μία πολυθρόνα). — 'Ο καυμένος ο Γιώργος... Είμαι πολύ άσχημα!... Έκείνο το νεκροταφείο, ο τάφος, το νεκροκρεβάτι που τον βλέπω ακόμη μέσα... (Κλαίει) Σάν ον-λογίζομαι πως δεν θα τον ξαναδώ πιά...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Άγαπούσα πολύ τον μακαρίτη αδελφό σου, ήταν καλό παιδί, φαινότανε επιπόλαιο, με είχε χρυσή καρδιά. Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μας αγαπούσε και τους δυο. Άφισε, οτι είχε στο κοριτσάκι μας.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Βέβαια, η μόνη παρηγοριά μου είναι που ήρθαμε εγκαίρως σ' αυτή την πόλη που ζούσε για να τον αποχαιρετήσουμε. Τίποτα δεν του έλλειψε στην αργχώστια του, χάρις στις περιποιήσεις και τις φροντίδες του φίλου του Ρενέ.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σάν αυτόν τον φίλο του μακαρίτου δεν βρίσκειται δεύτερος.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ένας ήσυχος. Είδες τόλμη! Κι όμως ο τυφώδης πνεύμας δεν χωράται, είναι κολλητικός.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Πού είναι αλήθεια να τον εύχαριστήσω ακόμα; Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Θάμεινα στο νεκροταφείο ως ότου ο τάφος κλειστή, να π' αγγίξω, θα γυρίσω. Είδες, τι λυπημένος ποτίνε;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Και τι κοριτσάκι να περάσει τέσσερες μέρες και τέσσερες νύχτες στο προσκέφαλο του καυμένου του Γιώργου μας! Άγαπώντανε σαν αδέρφια κι ο Ρενέ άφισε για να περιποιηθί τον αδελφό μου και την θέσι του με κίνδυνο να χάσει και το κοριτσάκι του!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Άν χάσει τη θέσι του θα χαλάσω τον κόσμο. Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τώρα, τι λες να δώσουμε για ένθύμιο; στον Ρενέ; 'Ο μακαρίτης πάντοτε το συλλογιζότανε αυτό πριν πεθάνη. Χρήματα δεν θα δαχτεί γιατί είναι φιλότιμο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χρήματα βέβαια όχι... Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Να του χαρίσουμε το έγγραφικό άμαξάκι του Γιώργου. Είναι μά τραβέλα αυτό το άμαξάκι, μά μπορεί να σπάζει το κεφάλι του γιατί αναποδογυρίζει εύκολα.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Άν το δώσουμε το άμαξάκι πρέπει να του χαρίσουμε και τ' άλλο... Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χωρίς άλλο, γιατί όχι;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μά σκέφθηκες αν ο Ρενέ έχει σταυλό; Κι έπειτα θα του χρειαστεί και άμαξας. Το άμαξάκι μπορούμε να πουλήσουμε στον ξεάδερφό σου Έντγκαρ! Προχτές μου είπε πως σκέπτεται ν' αγοράσει ένα, και θα του μακροφάνη αν μάθι πως έχωμε άμαξάκι και τον ξεάδερφό σου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σ' αυτό θαχί διηκό...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τώρα μένει το άλογο. Μά την πίστι μου μπορούσαμε να το χαρίσουμε στο Ρενέ, μάδενέινε βαρβαλάρης και μπορεί να πέση ν' σκοτωθί!

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έχεις δίκιο. Λοιπόν να το κρατήσουμε έμεις; το άλογο. 'Ο Ρενέ είναι καλός κυνηγός καθώς μούλεγε ο Γιώργος. Άς το δώσουμε λοιπόν αυτό το τουφέκι. (Το ξεκουρά απ' τον τοίχο).

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μά αυτό το τουφέκι ήταν του μακαρίτη του πατέρα σου. Είναι ένθύμιο οικογενειακό. Αυτό και το σπαθί του μάς έμειναν απ' τον πατέρα σου και θες να τα δώσης;...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Θέσ μου! τι να κάνω. Το θέλημα ενός νεκρού είναι ιερόν. Πρέπει ναβρούμε κάτι προτού ο Ρενέ γυρίση απ' το νεκροταφείο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δόσε του το ρολόγι του Γιώργου να τελειώνουμε. Ένα ρολόγι είναι καλό δώρο.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μαυτό το ρολόγι η μητέρα μου το χάρισε στον μακαρίτη, τον αδελφό μου, σαν έκαμε την πρώτη μετάληψη, πως να το σκεπθώ;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ξέρης, βαρέθηκε να σπάω το μυαλό μου. Δόσε επιτέλους του Ρενέ τον σκύλο του Γιώργου...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Νομίζεις πως θα τον ακολουθήση;

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τότε το μαχαίρι του κυνηγιού.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ποτέ δεν χαρίζουν μαχαίρια, γιατί κόβουν τη φίλια!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δόσε τον την καρφίτσα με τα μαργαριτάρια πουβραζε ο Γιώργος στο λαμμοδέτη του.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τα μαργαριτάρια είναι δάκρυα, δεν τα κάνουν δώρο!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τότε δόσ τον κομμωτή των μαυκιστών του μακαρίτη με τα διαμάντια.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Ίσα ίσα πουχα σκοπό να τα κάνω σχολαρίκια. Μά για να τιμήσω το λόγο του μακαρίτη του τα δίνω του Ρενέ. Δεν

μου λές όμως με τι φορεσιά θα το φορέση;...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Καλά λές... 'Ο Ρενέ είναι φτωχός και τα φορεσιά του παλιά, αν και η φτώχεια δεν είναι ντροπή.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Γιατί σπάζουμε το κεφάλι μας; Άς του δώσουμε τα φορεσιά του μακαρίτη, πουνοι πράγματα χρήσιμα.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δυστυχώς τα υποσχέθηκε στον άμαξά μας!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τότε το παλτό του το καινούργιο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Το υποσχέθηκε στον περιβολάρη μας!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. (Θυμωμένη). — Άν όλα τα υποσχέθηκες, τότε φρόντισε να βρής σου το δώρο που πρέπει.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Να του δώσουμε την εικόνα του Γιώργου!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. (Έξω φρενών). — Θέλω να φυλάξω την εικόνα του αδελφού μου. Τι να την κάνω ο Ρενέ ή θα την κρεμάσω στη σοφίτα που μένει για να την βλέπουν η φίλενάδες του ή θα την πουλήσω ή θα την βάλω ένέχυρο! Στο κάτω της γραφής δεν έβουνα και τι πράμα είναι αυτός ο Ρενέ, από που βαστά η σκούφια του και πώς έζη!...

Τον βρήκαμε στο σπίτι του αδελφού μας να κάνει δω μέσα τον αφέντη.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Μά ο μακαρίτης τον είχε ανάγκη. 'Ησαν αδελφικοί φίλοι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Έκαμα άσχημα ο αδελφός μου να πιάνη σχέσεις με υποκείμενα που δεν έχουν να φάνε!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Χμ... Μπορεί νάναι κ' έτσι...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Αυτό πειά εινε φως φανερό. Δεν περιποιήθηκε από καλοσύνη τον τον Γιώργο. Θάθελε, φαίνεται, να βάλει στο χέρι τα λεφτά του, αυτά που άφισε στο κοριτσάκι μας!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Α! τον κατεργάρι! Κότταξε αλήθεια στα συρτάρια του γραφείου του Γιώργου αν τα χρεώγραφα είναι σωστά όπως γράφει η διαθήκη του, γιατί ο Ρενέ κρατούσε τα κλειδιά!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τα κούτταξα και είναι σωστά.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Δεν τόλμησε να τάγγει, θα φοβήθηκε φαίνεται...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Να, αλλά ποιος μας βεβαιώνει πως δεν θύλωσε άλλα πράγματα απ' το σάλονο!...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Σωστά. Εγώ λέω μάλιστα έως ότου γυρίσει, να φωνάξουμε τον άδελφό μου να ψάξη το μπαούλο του!...

Η ΣΥΖΥΓΟΣ. — Τρέξε λοιπόν!... 'Η καλύτερα άφισε, να μη γίνουν σκάνδαλα και δεν ταιριάζει στη μνήμη του μακαρίτη. Άς τ' όβρει από άλλους...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ. — Άς δοξάσει το Θεό ο άρχιερός, που έχει να κάνει με καθώς πρέπει ανθρώπους! Άλλοιώς,...

Fernand de Fleury

ΑΣΤΕΙΑ ΙΕΡΟΚΛΕΟΥΣ

Κάποιος σχολαστικός θέλοντας να μάθι αν φαίνεται δημοφιλής όταν κοιμάται έκλεισε τα μάτια και στάθηκε μπρος στον καθρέπτη.

Σχολαστικός θέλοντας να πουλήση το σπίτι του, πήρε ένα λιθάρι από αυτό και το περιέφερε για δείγμα.

Σχολαστικός σχολαστικόν άπαντήσας του είπε: «Σ' είδα στον ύπνο μου, σε χαιρετήσα και σου μίλησα, ο δε άλλος άποκρίθηκε: «Συγχώρησε με αν δεν σ' άντελήφθην!...»

ΤΟ ΤΣΑΙ' ΣΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Το τσάι είσιχθη στην Άγγλια πρδ δύο αιώνων: τώρα όμως γίνεται τέτοια καταναλωσις ώστε μόνο στο Λονδίνο εισάγονται 150 εκατομμύρια λίτρα το χρόνο. Έξ αυτών τα 60 εκατομμύρια τα προμηθεύονται οι Άγγλοι από την Κίνα, τα 27 από τις Άγγλικές 'Ινδίες και τα λοιπά 13 εκατομμύρια από την Κεϋλάνη και την 'Ιάβα. Στόλοι ολόκληροι μεγάλων άτμοπλοίων μεταφέρουν το τσάι στην Άγγλια, τα όποια συναγωνίζονται πούν να φθάση πρώτον στο Λονδίνο. Έκείνο δε που θα φθάση πρώτο με φορτίο τσαγιού νέας συγκομιδής παίρνει ως βραβείον μέγα χρηματικόν ποσόν. Άλλά και οι ιδιοκτήται του φορτίου κερδίζουν πολλά, γιατί το πρώτο φορτίο της νέας συγκομιδής προπωλείται ολόκληρο σε ύψηλές τιμές.

ΑΙ ΗΡΩΤΑΕΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ

ΜΑΡΙΑ Η ΠΕΝΤΑΓΙΩΤΙΣΣΑ

Η ώραία των Πενταγιών και τα πρώτα θύματά της. — 'Ο έρωτας στα βουνά της Δωρίδος. — 'Οπου το μήλο πέφτει στον Τουρκάκη. — Τραγωδία έρωτος, ζήλειας και εκδικήσεως. — Στα χείλη ενός βαρβαρού. — Τί απέγινε ο Θανάσης Δασκαλόπουλος και τα τσαπατάρια του. — Καρδιές γεμάτες λαχτάρες και μίσση.

Στα Σάλωνα σφάζουν τραγιά και στο Χρισσό κρέατα. Και σίης Μαρίας την ποδιά σφάζονται παλληκάρια!

Δεν άπαρησε σε όλη την Έλλάδα χωριό που να μην άκούγονται σπυγίοι σπυγίοι αυτοί. Τους τραγουδούν στους γάμους, στα πανηγύρια, στα γλέντια, σαν ύμνο στην αιωνία όμορφιά, στα δοξολόγια στην περφόρη Μάρια την Πενταγιώτισσα, την ιστορική και μοιραία γυναίκα. Γιατί η Μάρια όηλξε ένας από τους γυναικείους έκείνους χαροκίτες τους όποιους η φύσις προσείζει για τη συμπάθεια και το θαυμασμό των άνδρών, όποσδήποτε και αν φερθούν στην κοινωνία. Οι Πενταγιό, το μικρό χωριό της, έβγαλε για κάμποσο καιρό τόπος τρομερών γεγονότων, που θα τα έλεγε κανείς μυθιστορηματικά, αν δεν τα έβεραιώναν άξιοίποτοι μορφεύται. Στο χωριό αυτό, κατά τους πρώτους μετά την Έλλά. Έπανόστασι χρόνους, ζούσε ο Δασκαλόπουλος, νοικοκύρης τίμιος και σεβαστός, άρετά πλούσιος. 'Ο Δασκαλόπουλος είχε ένα γιού, το Θανάση και δυο κόρες, την Έλένη και τη Μάρια. Η Μάρια από μικρή άρχισε να δείχνει σημεία ζοφής και άνυποταχτης καλλονής. Σ' όλο το χωριό είχε γίνει όνομαστή για τα μάτια της, τα μεγάλα χρυσογάλανα μάτια που έτόξευαν στον άτενίζοντα αυτό κάμποσος ρεύμα που όρμησαν και μάγευε σαν τα μάτια της Γοργόνας. Με τον καιρό η Μάρια έβρότσε σε άδρή κοπέλλα, με θαυμασία κορμοστασιά, με ευγενή στήθη, ένψ το θείο πρόσωπό της έλαμπε σαν ήλιος. Και τα παλληκάρια του χωριού άρχισαν να δαμονίζονται γ' αυτή. 'Ο δρόμος από τον όποιον θα περνούσε η Μάρια για να πιάση στη βρύση θα ήταν πάντα πιασμένος από τους νέους έρωτες. Τους όποιους που περιέμεναν το πέραςμά της. Τη νύχτα, γύρω από το σπίτι της, άντηχούσαν περικαθή τραγούδια και τις Κυριακές, στο χοροστάσι, τα παλληκάρια έλάτταναν ποιά να πρωτοπιάση στο συρτό το παχουλό και άσπρο χέρι της Μαρίας. Στην περιωρισμένη εκείνη κοινωνία, άνάμεσα στις άσθερες έκείνες ψυχές, όπου και έπλωσε να κολλοκιντώζει κανείς τη γυναίκα η την άδελφή του άλλου έθεσμετο άμάχημα άσυνώρητο, τώρα ένκριαρχούσε μά αιδάδεια κι ένας άσυνωράτης όμορμος. Θά έλεγε κανείς ότι η όμορφιά της λυγερής έκείνης ήρθε να καταπατήση τις άγιες παραδόσεις, τη σεμνότητα και την άρετή του Έλληνικού χωριού.

Τώρα η μητέρα της Μαρίας πέθανε. Μετά έξη μήνες πέρασε και ο πατέρας της. Τα δυο κοριτσάκια μένανε όρφατα. 'Ο Θανάσης, ο άδελφός τους, έρχότανε σπύτι από τόχα σε νύχτα, γιατί όλη την ήμερα την περνούσε στα χωράφια και στ' άμπέλια, φροντίζοντας για την πατρική περιουσία. Η Έλένη άν και μεγαλύτερη δε μπορούσε να επιβληθί στη Μάρια, γιατί είχε άδύνατο χαρακτήρα. Έπειτα και αυτή σε λίγον καιρό παντρεύθηκε σ' ένα χωριό της Ναυπλίκτου και άκολούθησε τον άντρα της. Έτσι η Μάρια έμεινε μόνη, άπέντισσα του σπιτιού, της όμορφιάς της και της καρδιάς της.

Και τα παλληκάρια άρχισαν άφοβα πειά τις έρωτικές τους επιθέσεις, τα λόγια, τα χαμόγελα, τα περιπαθή βλέμματα και τα τραγούδια. Και η λυγερή, της άσπας ή φύση, δυνατή και όρημητική όσο και η καλλονή της, έφλόγιζε το άνθισμένο έκείνο κορμί μέσα σε τόσα νεύα που την έτριγύριζαν, έλεύθερη πειά από κάθε έπιβλεψη παραδόθηκε έλαφρή, τρελλή, στο διαλεκτό της καρδιάς της, στον Τουρκάκη.

'Ο Τουρκάκης ήταν παλληκάρι με άρετη περιουσία, ένας από τους καλλίτερους ύποψηφίους γαμπρούς του χωριού. Πολλές λυγερές και έκαμάραναν γιά άντρα τους, περισσότερο όμως η Τασούλα, έβελγη της Μαρίας. Και όταν η Μάρια παραιομένη από το πάθος της έξεμυστηρεθί στην έδαδελφή της τις σχέσεις της με τον Τουρκάκη και τον σχεδιαζόμενο γάμο τους, η Τασούλα έμάνεσε και άρίστηκε να έμποδίσω με όλα τα μέσα την έννοσί τους. Και έπειδή άλλον τρόπο καταλλήλότερο δεν είχε, άνέκοινασε στο θάνατόν, τον άδελφό της Μαρίας, τους κρυφούς έρωτές της.

'Ο Θανάσης ήτο πολύ φιλότιμο παλληκάρι και καθόλου δεν ήθελε παραδεχθί ότι ο Τουρκάκης, στενός του φίλος, μπορούσε να έπιβουλεύθι την τιμή του. Η Τασούλα όμως έπέμενε καταγγέλλουσα πολλά και άρισμένα σφάματα της Μαρίας και του Τουρκάκη. 'Ο Θανάσης έπεισθη να παραμονεύση μόνος του και να βεβαιωθί.

Μά μέρα λοιπόν προφασίστηκε ότι έβευε για ταξείδι σε μακρύ χωριό, έγγύσιος χωριά και κρύφτηκε στο πατάρι του σπιτιού, και που οι χωρικοί άποδηκούνουν σιτάρι και άλλα χρήσιμα.

'Ο Θανάσης δεν περιέμενε και πολύ εκεί κομμμένος. Η Μάρια, άποστη, έκάλεσε εύθως τον Τουρκάκη στο σπίτι της. 'Ο Θανάσης

από το πατάρι έλαβε τραγή απόδειξη της έλαφρότητας της άδελφής του και της προδοσίας του φίλου του. Έξω φρενών από το θυμό του, έπήδησε κάτω και όρμησε κατά του Τουρκάκη. Η Μάρια στην άρχη έμεινε άσάλευη, άσαστημένη από το ξαφνικό φαινόμενο της να κινδυνεύει έτρεψε να τον προστατεύση. 'Ο Θανάσης έμάνισα τότε πειά πολύ για την πράξη της αυτή. Έχοντας τώρα να παλαίψη με δυό, άρπαξε ένα τσεκούρι που βρέθηκε έγει κοντά και χύπησε κατά της Μαρίας, χτυπώντας την τυφλά. Η Μάρια έμνησε τις φωνές: «Βοήθεια! βοήθεια! Μά σκοτώνουν!». Έτρεξαν οι γείτονες και την έγλύτσαν καταματωμένη.

Από τα χτυπήματα του Θανάση η Μάρια έμεινε άρκετές μέρες στο κρεβάτι. Άμα όμως σηκώθηκε και έκανε τις όρεστές της, τα πρώτα της λόγια ήταν η καταδίκη του άδελφού της.

«Θέλω να πω αίμα απ' το Θανάση! του είπε με έξαισι.

'Ο Τουρκάκης στην άρχη θέλησε ν' άντισταθί στη φοβερή αυτή άπαιτήσι της έρωμένης του. Άλλ' η Μάρια είχε την πειστή εκείνη εύγλωττία των ματιών, τη διοβολική εκείνη εύγλωττία, και ο Τουρκάκης δε μπόρεσε πειά να πη όχι. Άποφασίστηκε λοιπόν μετεού τους να σκοτωθί, να βγί από τη μέση ο Θανάσης. Να έξαφανισθί μυστικά, έξαφικά, όστε ποτέ να μη μάθι ο κόσμος τί απέγινε. Και τη στιγμή εκείνη τα μάτια της Μαρίας, της Πενταγιώτισσας έλαμπαν, όπως τα μάτια της άρχαίας Μήδειας όταν άπεφάσιζε τον θάνατο του άδελφού της του Άψυρτου.

'Ο Τουρκάκης έμπιστεύθηκε το μυστικό του τούτο σε δυό συγγενείς του και έζήτησε τη συνδρομή τους. Και έπειδή έπλησίωσε η γιορτή της Άνολήσεως — όδότε συνεθίζετο στα μέρη της Δωρίδος, έκείνοι που έχουν πρόβατα να προσκολύν στις στάνες τους άλλους πούδεν έχουν και νάγλεψουν — άπεφασίσθη όποις οι δυο αυτοί καλέσουν το Θανάση στη δική τους στάνη, στο Σεροβούνι.

'Ο Θανάσης δέχτηκε την πρότασι και την ήμερα της Άνολήσεως οι τρεις νέοι έφραγαν και ήσαν και τραγούδισαν στο Σεροβούνι από το πρώτο ως το βράδυ. Άλλ' όταν ο Θανάσης έβρότσε να πανε στο χωριό ο ένας από τους φίλους του έπεν εύθύμα, κρατώντας τον από τη φροστανέλλα:

— Κάσε τώρα... Έδώ φάγμε, έδώ και θα κοιμηθώμε!

'Ο Θανάσης ήταν έαλισμένος και από το κρασί. Δέχτηκε λοιπόν να μείνη. Και κοιμήθηκε στο βουνό, κατά δειρά, και οι τρεις κοντά στην άκρη ενός φοβερού και βαθύτατου βράσσου.

'Ο Τουρκάκης κακώθηκε εκεί κοντά. Και όταν έννοιασε ότι ο Θανάσης άποκρίθηκε, πήγε από κόνον του και τον έχτυπησε στο κεφάλι με ένα τσεκούρι. Τότε έβγνησαν και οι άλλοι δυο και τον άποτελειώσαν με τα μαχαίρια τους. Έπειτα του βγάλαν τα τσαπατάρια, τα πήρανε όσα χόμματα είχε έκάνω του, το ρούχα του, τον τυλίξαν στη φλοκάτα του και την πετάξαν μέσα στον έρκαρο. 'Ο έρκαρος αυτός είναι βράθυρο της κασέρας της.

Τα έκαμολούσαντα δραματικά γεγονότα, θα έξιστορούσαμε στο άπομένο σάλλο.

Σταχυολόγος

Η ΑΓΑΠΗ

Αυτό τα μάτια σ' τώμαρτα, τα φουδια τα γραμμένα, αυτό με κάνουν κι' άρρωστο, με κάνουν και πεθαίνω.

Πάρε το τουφεκάκι μου και σφες 'ε το κυνήγι. Κι' αν βρής περδίκια σκότω 'στα, τραγούδια βάρσε τα,

Άν έβρης και τον άντρα μου, ρίξε και σκότωσέ τον.

ΠΙΑΝΑ - ΠΙΑΝΟΛΕΣ - ΑΡΜΟΝΙΑ

ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
G. KLINGMANN & CO
BERLIN

ΠΙΑΝΑ από Λίρες 'Αγγλίας 55-78

Παράδοσις εἰς Πειραιᾶ

ΠΙΑΝΟΛΕΣ από Λίρες 'Αγγλίας 100-180

Παράδοσις εἰς Πειραιᾶ

Γίνονται δεκταὶ εἰδικαὶ παραγγελίαι ΠΙΑ-
ΝΩΝ καὶ ΠΙΑΝΟΛΩΝ καὶ παραδίδονται

έντός 75 ἡμερῶν.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :

ΟΜΟΡΡΥΘΜΟΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΙ Α. ΧΡΥΣΟΓΕΛΟΙ

ΟΔΟΣ ΔΙΟΜΕΙΑΣ ΑΡΙΘ. 5 (ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ)

ΠΩΣΕΙΣ ΜΗΝΟΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

- 1) Κος ΚΩΝΣΤ. ΘΕΩΔΩΡΟΥΛΟΣ, 'Οδός 'Ιπ-
ποκράτους καὶ Φαναριωτῶν 3. Μικ-
τικὴ πικνὸλα.
- 2) ΣΧΩΛΗ ΕΥΕΛΠΙΔΩΝ. "Ενα πικνὸ μισθούρα.
- 3) Κος ΧΑΤΖΗΦΩΤΙΟΥ, 'Οδός Εὐριπιδίου 4.
"Ενα πικνὸ.
- 4) Κος ΓΚΡΙΤΣΗ, 'Οδός Τριῶν 'Ιερρυ-
χῶν. "Ενα πικνὸ.
- 5) Κος ΡΙΖΟΔΗΜ., 'Οδός Καλλιγᾶ καὶ
Λομβάρδου. "Ενα πικνὸ.
- 6) Κος ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΦΡΟΥΖΑΚΗΣ "Εμπορος,
'Οδός Βαρρέου. "Ενα πικνὸ.
- 7) Κος Ι. ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ, 'Οδός Πετρίτου.
"Ενα πικνὸ.
- 8) Κος Δ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΠΙΑΝΑ ΚΑΙ ΠΙΑΝΟΛΕΣ ΕΠΙ ΕΝΟΙΚΙΩ
ΔΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥΣ ΘΕΑΤΡΑ ΟΙΚΙΑΣ Κ.Λ.Π.
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙ' ΕΠΑΡΧΙΑΣ